

folytatása, majd 1973-tól az üzembe lépett folyamatos acélöntőmű (FAM) acéladagokkal való kiszolgálása volt a fő feladata.

1981-ben termelésbe lépett az LD-konverter acélmű, a többlet acél leöntéséhez fejleszteni kellett a FAM-okat és átszervezni az acélművet. Ezen átszervezésen került 1982-ben a FAM üzemvezetői beosztásába, melyet

2006-ig nyugdíjazásáig töltött be. Az elkövetkező 24 év volt munkássága legtermékenyebb része. Az öntőgépeken három nagy fejlesztést valósítottak meg: 1983-, 1991–1992-, és 2001-ben. A fejlesztésekkel gyakorlatilag megvalósult a számítógéppel támogatott és vezérelt öntési folyamat. Az új technológiai megoldások az öntőgépek üzemelését stabilá és biztonsá-

gossá tették, az öntés pedig teljes folyamatában ellenőrzötté és elemezhetővé vált, az ISO minőségi előírásoknak megfelelően.

Munkájának elismeréseként több Kiváló Dolgozó, Kiváló Újtói kitüntetés és Dunaferri Alkotói Nívódíjat vehetett át. 42 év 280 nap acélműi munkaviszony után 2006. november 22-én megelégedéssel ment nyugdíjba.

■ NEKROLÓGOK

Dr. Bakó Károly aranyokleveles kohómérnök, a műszaki tudomány kandidátusa, a Miskolci Egyetem habilitált egyetemi magántanára, az OMBKE volt ügyvezető főtitkára, tiszteleti tagja életének 75. évében, 2016. október 2-án elhunyt.

Temetése 2016. október 25-én, 13.30 órakor a székesfehérvári Csutora temetőben (8000 Székesfehérvár, Berényi út 32.) lesz.

Nekrológját következő számunkban közöljük.

Sütő Zoltán

1934–2016

A Felnémeten született fiú az Egerben befejezett általános iskola után – a kor igénye szerint – a miskolci ipari gimnázium kohóipari tagozatára iratkozott be. A később kohászati technikummá fejlesztett intézetben 1953-ban sikeres technikusvizsgát tett, és mint akkor sokan, az épülő Sztálinvárosban, a vasműben helyezkedett el.

A kohóüzemben kezdett dolgozni, 40 éven át a vasmű volt a munkahelye, és a nyersvasgyártás volt a szakterülete. A kohóknál főgázkezelő, üzemvezető helyettes és metallurgus beosztásokban dolgozott.

Folyamatosan képezte magát, üzem-mérnöki diplomát, valamint üzemszervezői és értékelemzői oklevelet szerzett, ennek megfelelő feladatokat látott el, s mindig a szakszerűsége és a precizitásra törekedett.

Neve egybeforr a kohászok szakmai szervezetével, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesülettel, amelynek több mint hatvan évig volt a tagja. Jelen volt a helyi szervezet megalakulásánál, ahol 33 évig szervező titkári teendőket látott el. Számos rendezvény, klubdélután, szakmai kirándulás és országos konferencia szervezésében vállalt fontos szerepet. Egyik fő szervezője volt a Somogyfajsi Kohászati Emlékhely létrehozásának, és üzemeltetésének. Tevékenykedett a dunaújvárosi METESZ elnökségében is. Nagy hozzá-

értéssel, szívvel-lélekkel végezte a sok embert érintő szervező munkákat.

Munkáját a gyárban, és az egyesületben kitüntetésekkel is elismerték. Többek között Kiváló Dolgozó címet, s a Minisztertanácstól Kiváló Munkáért jelvényt is kapott. Nagy becsben tartotta azt az emlékérmét, amelyet 1990-ben dr. Szabó Ferenc vezérigazgatótól vehetett át, s amelyen ez áll: „Köszönöm Önnek a Dunai Vasmű alapítása óta végzett odaadó munkáját.”

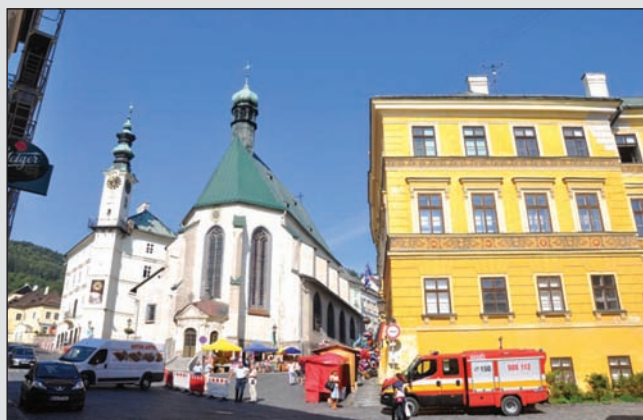
Az OMBKE a kiemelkedő egyesületi munkájáért 1995-ben z. Zorkóczy Samu, 2004-ben Szentkirályi Zsigmond-emlékérmét adományozott neki.

Szókimondó, egyenes jellemű, megbízható, a részletekre is odafigyelő egyéniség volt. Amit megígért, betartotta Jóindulatával és segítőkész magatartásával közel tudott kerülni kollégáihoz. Családjáról is példásan gondoskodott. Tartalmas, teljes értékű életet élt. Az utolsó évben sajnos gyakran betegeskedett.

Július 2-án Nagyvenyimen a végső tiszteletadásra az OMBKE Vaskohászati Szakosztálya és Dunaújvárosi Helyi Szervezetének tagjai is elhozták az emlékezés virágait. Elhangzott a kohász himnusz. Ravatalánál díszsorfalat álltunk. Néma főhajrással vettünk búcsút a gyáralapítók nemzedékének tisztelt tagjától és mondtunk Neki utolsó „Jó szerencsét”.

Takács István

Selmecbánya 2016. szeptember 9–10.

Selmecbánya 2016. szeptember 9–10.

